

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΓΙΑΣΜΟΣ (5+6/1)

Ο Μεγάλος Αγιασμός της παραμονής είναι για να ραντίζουμε τα χωράφια και τα σπίτια και τους κήπους κλπ.. δεν τον πίνουμε, διότι πρέπει να προηγηθεί νηστεία μίας μέρας. Τα Θεοφάνεια και τον πίνουμε (το πρωί νηστικοί, μετά την Θεία Μετάληψη, πριν το αντίδωρο) και ραντίζουμε, όπως την προηγούμενη (μόνοι μας, εάν δεν έρθει ο ιερέας). τις υπόλοιπες ημέρες του έτους φυλάσσεται στο Ιερό του Ναού (ορισμένοι πνευματικοί λένε πως φυλάσσεται ο Μέγας Αγιασμός και στο σπίτι και μέχρι την Απόδοση των Θεοφανείων ραντίζουμε κιόλας!).

σταχυολογήσαμε κάποια ενδιαφέροντα στοιχεία για τον Μεγάλο Αγιασμό:

1. Ο Μεγάλος Αγιασμός της παραμονής των Θεοφανείων, (5-1), δεν πίνεται, μόνο τον ραντίζουμε στα σπίτια, στα χωράφια, τους κήπους κλπ.
2. Ο Μεγάλος Αγιασμός των Θεοφανείων και πίνεται, αφού νηστέψαμε την παραμονή, και ραντίζεται.
3. Δεν κρατάμε Μεγάλο Αγιασμό στο σπίτι, εκτός και αν υπάρχουν οι προϋποθέσεις...
4. Ο Μεγάλος Αγιασμός φυλάσσεται στο Ιερό Βήμα και μας τον δίνει ο Ιερέας φορώντας πετραχήλι και αφού προηγηθεί αυστηρή νηστεία μίας ημέρας.
5. Ο Μικρός Αγιασμός έχει λιγότερη "ποσότητα" Θείας Χάριτος από τον Μεγάλο. (οι περισσότεροι πνευματικοί αποτρέπουν την φύλαξη του Μεγάλου Αγιασμού στα σπίτια αλλά υπάρχουν πνευματικοί που προτρέπουν να φυλάσσεται και στο σπίτι, αρκεί να καίει καντήλι, να υπάρχει ευλάβεια κλπ.)
6. Τον Μικρό Αγιασμό τον πίνουμε το πρωί νηστικοί και τον ραντίζουμε όλο το χρόνο, ενώ τον Μεγάλο Αγιασμό τον ραντίζουμε μόνο τις δύο μέρες, παραμονή και 6-1.
7. Η νηστεία της παραμονής της 6ης Ιανουαρίου, γίνεται για τον Αγιασμό (και για την Εορτή. αν και υπάρχουν Δεσποτικές εορτές που δεν προηγηθεί νηστεία, π.χ. 1-1, 2-2, της Αναλήψεως, της Πεντηκοστής). παλιά η Θεία Λειτουργία και ο Μεγάλος Αγιασμός γινόταν το βράδυ της 5ης Ιανουαρίου, οπότε οι Χριστιανοί νήστευαν για να κοινωνήσουν και να πιουν τον Μεγάλο Αγιασμό. σήμερα η Θεία Λειτουργία της 5ης Ιανουαρίου τελείται το πρωί αλλά η νηστεία αυτής της ημέρας διατηρήθηκε (άρα η νηστεία γίνεται για τον Μεγάλο Αγιασμό).
8. στον μεγάλο Αγιασμό, πρώτα θα πιούμε αγιασμό και μετά τρώμε το αντίδωρο, ενώ στον μικρό αγιασμό (της πρωτομηνιάς), τρώμε το αντίδωρο και μετά πίνουμε αγιασμό.

Περί του Μεγάλου Αγιασμού

Ὁ Μ. Ἀγιασμός προήλθε ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς Βαπτίσεως. Βλέποντας οἱ χριστιανοὶ ὅτι τὸ νερὸ αὐτὸ θεράπευε ἀρρώστιας, τὸ ἔπαιρναν στὰ σπίτια τους· τὸ κρατοῦσαν σάν «φυλακτό»: ράντιζαν τὰ χωράφια τους, τὰ δένδρα τους, τὰ ἀμπέλια τους. **(Παν. Τρεμπέλα, Μικρὸν Εὐχολόγιον, σελ. 53-57)**. Ἀπὸ τῆς μιάς μεριάς εἶχαν τοὺς Κατηκουμένους, ποὺ περίμεναν νὰ βαπτισθοῦν, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη, τοὺς χριστιανούς, ποὺ περίμεναν μὲ δοχεῖα στὴ σειρά γιὰ νὰ πάρουν ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς Βαπτίσεως. Καὶ πρὸς ἐξυπηρέτηση τῶν πιστῶν, ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας, Πέτρος ὁ Κναφεύς καθιέρωσε ὥστε τὸ ἀπόγευμα τῆς παραμονῆς νὰ γίνεται ὁ καθαγιασμός τῶν ὑδάτων, «τὴν ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἐν τοῖς Θεοφανίοις ἐπὶ κλησιν ἐν τῇ ἑσπέρα γίνεσθαι» **(P.G. 86:209)**, καὶ ἀνήμερα τῆς γιορτῆς οἱ Βαπτίσεις τῶν Κατηκουμένων.

Ἦρθε ἐποχὴ (6ος αἰ.) ποὺ ἐπικράτησε ὁ νηπιοβαπτισμός, καὶ ἐξέλιπεν ὁ θεσμός τῶν Κατηκουμένων, ὁπότε ἀνήμερα τῶν Θεοφανείων δὲν γίνονταν Βαπτίσεις. Ὅμως, οἱ χριστιανοὶ εἶχαν ἤδη συνηθίσει νὰ παίρνουν «ἀγιασμένο νερό». Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ἡ Ἐκκλησία συνέχισε νὰ ἀγιάζει τὸ νερὸ, καὶ ἀνήμερα τῶν Θεοφανείων. Ἦδη ὁ ποιητὴς Παῦλος Σιλεντάριος (συνεργάτης τοῦ Ἰουστινιανοῦ), μᾶς πληροφορεῖ μέσα ἀπὸ ἓνα ποίημά του, ὅτι στὴν ἐποχὴ του (6ος αἰ.) στὸ Ναὸ τῆς Ἁγίας Σοφίας (Κων/πολη), ἡ ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ γινόταν ἔξω ἀπὸ τὸ Ναὸ, σὲ εἰδικὴ καὶ εὐρύχωρη φιάλη **(P.G. 86b: 2142)**. Σὺν τῷ χρόνῳ, ἡ ἑσπερινὴ Θ. Λειτουργία καὶ ὁ Μεγάλος Ἀγιασμός, ἀπὸ τὸ ἑσπέρας τῆς παραμονῆς, «μεταφέρθηκαν» τὸ πρωὶ τῆς παραμονῆς. Παρόλο αὐτό, ἡ νηστεία τῆς παραμονῆς παρέμενε. Ὅμως, τότε, παραμονή, σταματᾶ καὶ ἡ κατάλυση εἰς πάντα, ἡ ὁποία ἀρχίζει ἀπὸ τὴν μέρα τῶν Χριστουγέννων! Καὶ γιατί σταματᾶ τὴν παραμονή; Μὲ ἄλλα λόγια, γιατί νὰ νηστεύουμε παραμονὴ τῶν Φώτων;

Λένε, πὼς νηστεύουμε γιὰ τὴν γιορτὴ τῶν Φώτων. Δηλαδή; Σαράντα μέρες νηστεία γιὰ τὰ Χριστούγεννα, καὶ μόνο μία γιὰ τὰ Θεοφάνεια;! Καὶ καμία γιὰ τὴν Ἀνάληψη ἢ τὴν Πεντηκοστή;! Ἄν εἶναι δυνατόν!

Οἱ Κατηχούμενοι νήστευαν παραμονή τῶν Φώτων, ὄχι ἐπειδὴ ἦταν χονδροί (!) καὶ ἔπρεπε νὰ ἀδυνατίσουν (!), ὥστε νὰ «χωρέσουν» (!), στὰ Βαπτιστήρια, ἀλλὰ γιὰ νὰ δεχθοῦν τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γιὰ τὸν ἴδιο, λοιπόν, λόγο νηστεύουμε καὶ ἐμεῖς: Ἐπειδὴ θὰ λάβουμε τὴ θεία χάρη πού εἶναι «κρυμμένη» μέσα στὸν Μεγάλον Ἁγιασμό, «ἢ γὰρ χάρις τοῦ Πνεύματος, τοῖς πιστῶς ἀντλοῦσιν, ἀοράτως ἐπιδίδεται, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ» (**Τροπᾶριον Μεγάλου Ἁγιασμοῦ**).

Αὐτό, ὅτι δηλαδή ἡ νηστεία τῆς παραμονῆς ἦταν ἀποκλειστικά γιὰ τὴ μετάληψη τοῦ Μ. Ἁγιασμοῦ, ἦταν κοινὴ πίστη τῶν πατέρων μας. Νήστευαν τὴν παραμονή, «ἐπειδὴ μέλλει τῇ ἐπαύριον νὰ γίνῃ ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἁγιασμοῦ μετάληψις», ἔγραφε ἐν ἔτει 1972 ὁ θεολόγος Χρῆστος Ἐνισλείδης (**Ὁ Θεσμός τῆς νηστείας». «Ρηγόπουλος». 1972, σελ. 228**). «Τὴν παραμονή ὅλοι νήστευαν, γιὰ νὰ πιοῦν ἁγιασμό τὸ πρῶτὴ τῆς γιορτῆς», μᾶς πληροφορεῖ Μικρασιάτισσα Φιλιώ Χαϊδεμένου. (Φιλιώ Χαϊδεμένου, «Τρεῖς αἰῶνες, μιὰ ζωὴ», ἐκδόσεις «Λιβάνη» σελ.64).

Καὶ αὐτό ἴσχυε μέχρι περίπου τῆς δεκαετίας τοῦ 1980. Μετὰ ἄρχισε νὰ ἀλλάζει, ὅπως ἔχουν ἀλλάξει (πρὸς τὸ χειρότερο) καὶ ἄλλα πράγματα. Καὶ ἔχει σχεδόν γενικευθεῖ, νὰ πίνουν Μ. Ἁγιασμό καὶ τὴν παραμονή, χωρὶς δηλαδή νὰ ἔχει προηγηθεῖ ἡ σχετικὴ νηστεία, πρᾶγμα ἀντίθετο μὲ τὴ μακροχρόνια ἐκκλησιαστικὴ, ὀρθόδοξη παράδοση.

Εἶναι καὶ αὐτό ἓνα «προϊόν» τῆς νέας ἐποχῆς.

Αρχιμ. Βασιλείου Μπακογιάννη

Α) Μπορεῖ ὁ Μέγας Ἁγιασμός νὰ φυλάσσεται στό σπίτι καὶ νὰ πίνουν ἀπ' αὐτόν σέ καιρὸ ἀσθένειας ἢ γιὰ ἀποτροπὴ βασκανίας καὶ κάθε σατανικῆς ἐνέργειας;

τὸ ἱερό κείμενο τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Μεγάλου Ἁγιασμοῦ προβλέπει «ἵνα πάντες οἱ ἀρυόμενοι καὶ μεταλαμβάνοντες ἔχοιεν αὐτό (τὸ ἡγιασμένον ὕδωρ...) πρὸς ἰατρειάν παθῶν, πρὸς ἁγιασμόν οἴκων, πρὸς πᾶσαν ὠφέλειαν ἐπιτήδειον», καὶ δὴ καὶ «δαίμοσιν ὀλέθριον, ταῖς ἐναντίας δυνάμεσιν ἀπρόσιτον» (πρβλ. καὶ τὴ συναφὴ εὐχὴ σέ βασκανία: «φυγάδευσον καὶ ἀπέλασον πᾶσαν διαβολικὴν ἐνέργειαν, πᾶσαν σατανικὴν ἔφοδον καὶ πᾶσαν ἐπιβουλήν... καὶ ὀφθαλμῶν βασκανίαν τῶν κακοποιῶν ἀνθρώπων»).

Β) Ποιά ἡ σχέση νηστείας καὶ Μεγάλου Ἁγιασμοῦ;

Στὴν ἀρχαία Ἐκκλησία τὴν παραμονή τῶν Θεοφανείων - ὅπως τὴν παραμονή τοῦ Πάσχα καὶ τῆς Πεντηκοστῆς - γινόταν ἡ βάπτισμα τῶν Κατηχουμένων, δηλ. τῶν νέων χριστιανῶν. Τὰ μεσάνυχτα τελοῦνταν ὁ ἁγιασμός τοῦ ὕδατος γιὰ τὴν τελετὴ τοῦ Βαπτίσματος... Ἀργότερα ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἁγιασμοῦ ἀπομονώθηκε ἀπὸ αὐτὴ τοῦ Βαπτίσματος καὶ παρέμεινε ἡ συνήθεια οἱ πιστοὶ νὰ παίρνουν ἀπὸ τὸ ἁγιασμένο νερό «πρὸς ἁγιασμόν οἴκων», ὅπως ἀναφέρει ἡ καθαγιαστικὴ εὐχὴ τοῦ Μεγάλου Ἁγιασμοῦ.

Νωρὶς ἐπικράτησε ἡ συνήθεια τῆς νηστείας πρὶν ἀπὸ τὴν ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων. Πρὶν ἀπὸ κάθε Δεσποτικὴ ἑορτὴ προηγούνταν νηστεία γιὰ τὴν ψυχικὴ καὶ σωματικὴ κάθαρση τῶν πιστῶν. Ἄς θυμηθοῦμε πῶς ἡ νηστεία ἔχει μέσα της τὸ στοιχεῖο τοῦ πένθους γιὰ τίς ἁμαρτίες. Ἔτσι ὅταν χώρισαν οἱ δύο ἑορτές, ἡ νηστεία πού προηγούνταν ἀκολούθησε τὴν ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων· γι' αὐτό ἡ Ἐκκλησία ὄρισε νὰ νηστεύουμε μόνο τὴν παραμονή τῶν Θεοφανείων σάν προετοιμασία γιὰ τὴν ἑορτὴ.

ἀρχαία συνήθεια ἦταν ἐπίσης αὐτοὶ πού θὰ βαπτίζονταν νὰ νηστεύουν καὶ μαζί μὲ αὐτοὺς οἱ Ἀνάδοχοι, οἱ συγγενεῖς, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι χριστιανοὶ οἱ ὁποῖοι τηροῦσαν ἐθελοντικὰ νηστεία «ὑπὲρ τῶν βαπτιζομένων». Δέν ἦταν λοιπόν δύσκολο στὴ συνείδηση τῶν χριστιανῶν νὰ συνδεθοῦν ἡ πόση τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ ἡ νηστεία.

Γ) ...Μποροῦμε νὰ πούμε ὅτι οἱ τακτικῶς μεταλαμβάνοντες τῶν ἁγίων Μυστηρίων καὶ τηροῦντες τίς νηστείες τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως καὶ τῆς 5^{ης} Ἰανουαρίου, εἶναι ἤδη ἔτοιμοι ὥστε νὰ πιοῦν ἀπὸ τὸ Μεγάλον Ἁγιασμό τῆς 5^{ης} καὶ 6^{ης} Ἰανουαρίου. (ὑπὸ τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Πατρῶν κυροῦ Νικοδήμου. Ἀρχικῶς αὐτὴ δημοσιεύθηκε στὰ ΔΙΠΤΥΧΑ τοῦ ἔτους 1999 (σ. σὴ -π'), πρὸς ἐνημέρωση τῶν εὐλαβέστατων Ἐφημερίων καὶ πληροφόρηση τῶν πιστῶν.

[Ὁ Μέγας Ἁγιασμός "τα δευτερεῖα ἐπέχει των θείων μυστηρίων" (Ευχολόγιον, κωδ. Βατοπαιδίου, 1538), εἶναι, δηλαδή, τὸ δεύτερο μετὰ τὴν Θεία Κοινωνία ἱερῶτατο μυστηριακόν εἶδος (Ι.Μ.Φουντούλης). Γι' αὐτό καὶ στον μεγάλο Ἁγιασμό πρῶτα μεταλαμβάνουμε των Αχράντων Μυστηρίων, μετὰ πίνουμε ἁγιασμό καὶ μετὰ τρώμε ἀντίδωρο, ἐνῶ στον μικρὸ ἁγιασμό (τῆς πρωτομηνιάς) πρῶτα κοινωνάμε, μετὰ τρώμε ἀντίδωρο καὶ μετὰ πίνουμε ἁγιασμό.

<http://www.orthodox-answers.gr/mikros-megalos/>

και ένα παράξενο, διαβάζουμε: “Με τον τρόπο αυτό χειραγωγείται ο πιστός να αποφεύγει άλλες «διεξόδους» (μαγείες, «ξόρκια», και άλλες μεθοδείες του πονηρού), και να καταφεύγει στα έγκυρα «αγιασμάτα» της Εκκλησίας, όπως είναι ο Μέγας, αλλά και ο Μικρός Αγιασμός”.

σχόλιο στο ανωτέρω: δηλαδή υπάρχουν “χριστιανοί” οι οποίοι κάνουν μαγείες και ξόρκια και η Εκκλησία τους λέει “να πίνετε Μεγάλο ή Μικρό Αγιασμό αντί να κάνετε μάγια και ξόρκια”!!!!!!

Τέλος: “Ο Μεγάλος Αγιασμός φυλάσσεται όλο τὸ χρόνο στό Ναό, σὲ εἰδικὴ φιάλη. Σκοπὸς τῆς πράξης αὐτῆς εἶναι ἡ διευκόλυνση τῶν πιστῶν καὶ ἡ ἐξυπηρέτηση τῶν ἀναγκῶν τους: ὅταν κάποιος εἶναι ἀσθενῆς «εἰς ἀγιασμὸν καὶ ἴασιν ψυχῆς τε καὶ σώματος» καὶ στὴν περίπτωσι πού κάποιος χριστιανὸς δὲν μπορεῖ νά μεταλάβει τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, γιατί διατελεῖ κάτω ἀπὸ κάποιο παιδαγωγικὸ ἐπιτίμιο τοῦ Πνευματικοῦ του...Ὁ Αγιασμός εἶναι πράγματι ἓνα πολύτιμο καὶ ἱερότατο πνευματικὸ ἐφόδιο, τὸ ὁποῖο μὲ πολὺ σοφία προσφέρει ἡ Ἐκκλησία σὲ ὅλους μας. Μέσω αὐτοῦ ὁ πιστὸς ἐξαγιαζέται, χαριτώνεται καὶ ἐνδυναμώνεται στὸν πνευματικὸ ἀγῶνα του”.

Ο Μεγάλος Αγιασμός των Θεοφανείων και πέντε επίκαιρες ερωτήσεις.

Γιατί νηστεύουμε πριν να πιούμε Μεγάλο Αγιασμό;

Πρώτα να πούμε ότι όταν λέμε Μεγάλο Αγιασμό, εννοούμε μόνο τον Αγιασμό που γίνεται την παραμονή και την ημέρα των Θεοφανείων. Νηστεύουμε την παραμονή προκειμένου να καταναλώσουμε την επόμενη μέρα από αυτόν τον αγιασμό.

Άρα είναι υποχρεωτικό να νηστεύει κάποιος για να πει Μεγάλο Αγιασμό;

Ναι, είναι υποχρεωτικό και μάλιστα όχι μόνο τότε, αλλά και καθ'όλη την διάρκεια του έτους που θα χρειαστεί κάποιος να καταναλώσει από αυτόν, εκτός σε περίπτωση ασθενείας ή εφόσον έχει συγκεκριμένη οδηγία από τον πνευματικό του.

Επομένως, η νηστεία γίνεται για να πιούμε Μεγάλο Αγιασμό.

Ναι, αλλά δεν συνδέεται ακριβώς η νηστεία άμεσα με την κατανάλωση και εδώ υπάρχει η παρανόηση...

Ο Μέγας Αγιασμός συνδέεται άμεσα με το Μυστήριο της Μετανοίας και την Εξομολόγηση. Η νηστεία συνδέεται με την μετάνοια. Ειδικά λοιπόν για την εορτή των Θεοφανείων, επειδή το βάπτισμα του Ιωάννη, ήταν το λεγόμενο «βάπτισμα μετανοίας και εξομολογήσεως» και επειδή η νηστεία είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την μετάνοια, η παραμονή των Θεοφανείων είναι ημέρα αυστηρής νηστείας, χωρίς λάδι, (εκτός αν η παραμονή πέσει Σάββατο ή Κυριακή), είναι ημέρα που την περνάμε με πολλή ταπείνωση, με επίγνωση των αδυναμιών μας, ζητώντας το έλεος του Θεού. Έχοντας λοιπόν αυτό το πνεύμα, ο πιστός, δείχνει έτσι την προαίρεση του, ότι δηλαδή θέλει να διάγει τον βίο του, «εν μετάνοια και εξομολογήσει».

Ο Αγιασμός της πρωτομηνιάς τι διαφορά έχει με το Μέγα Αγιασμό;

Ο Μικρός Αγιασμός δεν περιέχει αγιαστική ευχή, δηλαδή επίκληση της Χάριτος του Αγίου Πνεύματος, αλλά ο Αγιασμός γίνεται μόνο με την κατάδυση του Τιμίου Σταυρού.

Άλλη διαφορά είναι ότι ο Μικρός Αγιασμός μπορεί να χρησιμοποιηθεί καθ'όλο το έτος για ραντισμό ανθρώπων, χώρων και αντικειμένων, ενώ ο Μεγάλος Αγιασμός χρησιμοποιείται για ραντισμό μόνο κατά τις ημέρες της παραμονής και της εορτής των Θεοφανείων.

Φυλάσσεται ο Μεγάλος Αγιασμός στο σπίτι μας;

Εφόσον συντρέχουν οι πνευματικές προϋποθέσεις, ναι. Ασφαλέστερο όμως είναι να φυλάσσεται στο Ιερό Βήμα του Ναού και από εκεί να τον ζητούμε και να τον χρησιμοποιούμε όποτε παραστεί ανάγκη.

Πρώτα αντίδωρο και μετά αγιασμό ή το αντίστροφο;

Ο Μέγας Αγιασμός «τα δευτερεία επέχει των θείων Μυστηρίων» (**Ευχολόγιον, κωδ. Βατοπεδίου, 1538**), είναι δηλαδή το δεύτερο μετά την Θεία Κοινωνία, ιερώτατο μυστηριακόν είδος, (**Ι.Μ.Φουντούλης**). Γι αυτό και στον μεγάλο Αγιασμό, πρώτα θα πιούμε αγιασμό και μετά τρώμε το αντίδωρο, ενώ στον μικρό αγιασμό (της πρωτομηνιάς), τρώμε το αντίδωρο και μετά πίνουμε αγιασμό.

Και αυτό, γιατί υπάρχει διαφορά αγιαστικής δυνάμεως η οποία διαφορά μας δίνει και την σειρά.. Α) Θεία Κοινωνία, Β) Μέγας Αγιασμός, Γ) Αντίδωρο, Δ) Μικρός Αγιασμός.

Η διαφορά αυτή δεν είναι ποιοτική, αλλά ποσοτική. Η ποιότητα της θείας Χάρης δεν διαφέρει, είναι πάντοτε ίδια, αλλά διαφέρει η ποσότητα.

Όπως για παράδειγμα ο Επίσκοπος με τον Πρεσβύτερο έχουν την ίδια ποιότητα Θείας Χάριτος, την ίδια ιερωσύνη, αλλά όχι την ίδια ποσότητα, και για αυτό υπάρχει και διαφορά στην ενέργεια των βαθμίδων της ιερωσύνης.

Μπορεί να χρησιμοποιηθεί το νερό του Μεγάλου Αγιασμού για να γίνει βάπτισμα;

Ναι, γιατί το νερό του Μεγάλου Αγιασμού είναι ισοδύναμο με το νερό της Βαπτίσεως και για αυτό σε περίπτωση ανάγκης (π.χ. ετοιμοθάνατου βρέφους), χρησιμοποιείται Μ.Αγιασμός, προς συντόμευση της Ακολουθίας της Βαπτίσεως.

<https://orthodoxanswers.gr>

υπάρχει και αυτή η άποψη:

"Οι αγιασμοί, είτε είναι μικρός, είτε μεγάλος, δεν διαφέρουν ως προς την αγιαστική χάρη, αλλά είναι ίσοι. Είτε τελείται την παραμονή των Θεοφανείων, είτε ανήμερα, είτε άλλη ημέρα, πρόκειται για αγιασμένο νερό. Λέγεται μεγάλος, ο αγιασμός των Θεοφανείων, γιατί γίνεται με μεγάλη επισημότητα και τελετουργικότητα, λόγω της εορτής. Ο μικρός γίνεται ταπεινότερα. Αλλά είναι ίσοι μεταξύ τους. Και φυσικά δεν τίθεται θέμα σύγκρισεως με τη Θεία Κοινωνία η οποία είναι το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.